

BIBLIOTECA INSTITUTULUI BIBLIC

Nr. 17.

Dr. MIRON CRISTEA

PATRIARH

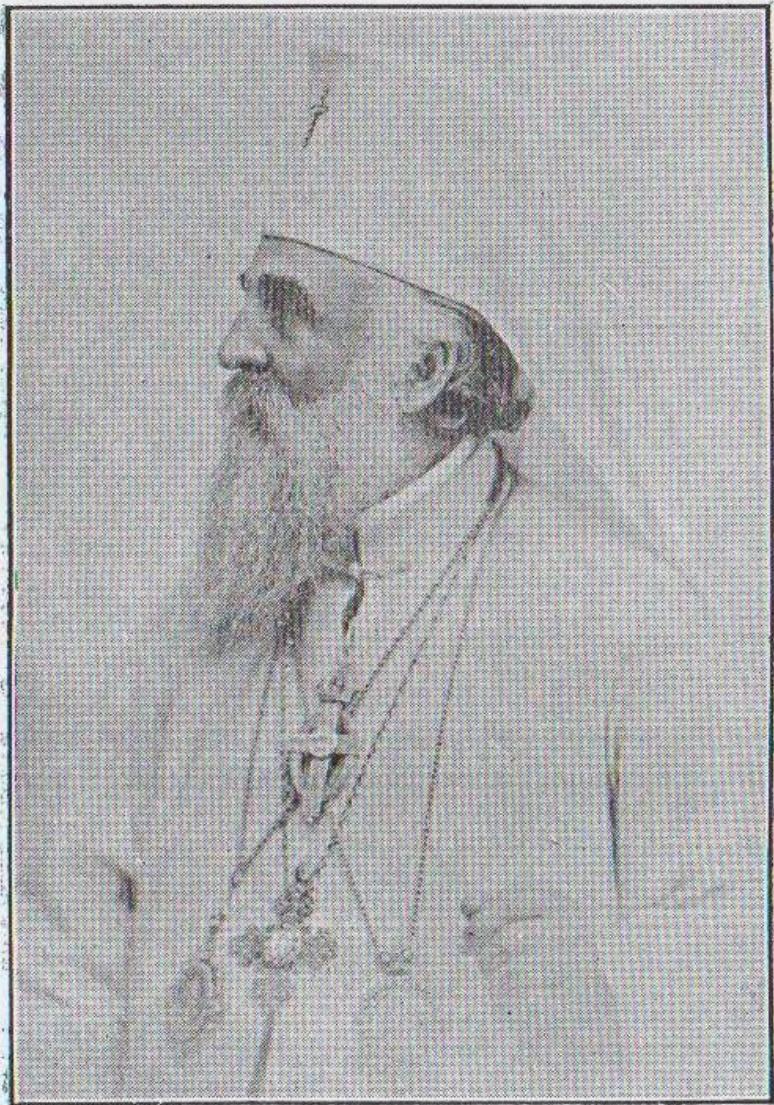
CUVÂNTUL

ROSTIT LA
DESCHIDerea CONFERINȚEI DELEGAȚIEI
ENGLEZE ȘI ROMÂNE, INTRUNITĂ IN
PALATUL PATRIARHIEI
LA 1 IUNIE 1935.

EDITURA
INSTITUTULUI BIBLIC AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

1935

I. P. S. Patriarch MIRON.

CUVÂNTUL

cu care I. P. S. Patriarh Miron, a deschis Conferința
Delegației Engleze și Române, întrunită în Palatul
Patriarhiei la 1 Iunie 1935.

„Ca și aceștia — împreună
„cu noi — să slăvească prea-
„cinstit și de mare cuviință
„numele tău: al Tatălui și al
„Fiului și al Sf. Duh“.

Venerabilă Delegațiune,

Mântuitorul Hristos a întemeiat o singură biserică universală, pentru toată omenirea; și în această privință sunt semnificative cuvintele sale din rugăciunea rostită înainte de pătimirea Sa: „Ca toți UNA să fie“ (Ioan XVII, 21).

Dar cu timpul diferite împrejurări locale, influențe variate, diferența de caracter și temperament a popoarelor și adeseori interese de altă natură, decât religioase, au împărțit biserică lui Hristos în deosebite confesiuni, cari câte-o dată au uitat, că la temelia ei stau sublimele virtuți ale iertării

și iubirii deaproapelui. Ba mai mult. Unii dintre creștini au căzut în greșala urii, a răsbunării, a persecuțiilor de tot felul, încât uneori au degenerat în închiziții, arderi pe rug, chiar lungi răsboaie fratricide, etc. etc.

Aceste devieri dela învățăturile evanghelice ale blândului Nazarinean formează o pată, o rușine, ce apasă sufletul creștinilor, ce le-au practicat.

Cei de azi trebuie să ștergem și amintirea acestei rătăciri omenești și să revenim față de toți la iubirea creștină cea fără de margini, căci după această iubire se va ști, dacă „suntem învățățeii lui Iisus“.

Biserica ortodoxă, și în cadrele ei Biserica ortodoxă română, nu cunoaște în treptul ei răsboaie, ruguri de foc, persecuții, etc., ci din contra, poporul ei a dovedit totdeauna un spirit creștinesc, iertător, tratament nu numai tolerant, ci uman chiar și față de cei ce i-au voit rău.

Vă puteți deci închipui, ce firească este bucuria noastră, a Românilor astăzi, când atâția oaspeți prea cinstiți ați sosit în țară și pe plaiurile, unde – după tradiția istorică – nainte cu aproape 1900 ani a propovedit cuvântul Mântuitorului nostru Iisus

Hristos sf. apostol Andrei, cel întâi chiemat. Lăudăm și admirăm zelul vostru, care v'a indemnăt să porniți din magnifica voastră patrie, cea mai puternică și mai bine organizată țară din lume, — și să veniți în îndepărțata noastră țară, care este bucuroasă a folosi această bine venită ocazie, să vă exprime prin glasul meu gratitudinea și recunoștința ei pentru câteva prețioase daruri făcute nouă de Marea-Britanie.

Nobila națiune engleză ne-a dat mai întâi pe mult iubită noastră Regina-Mamă Maria, regina providențială, care — în decursul marelui răsboiu, când am avut norocul să fi aliații voștrii — a fost pentru ostașii noștri, pentru răniții noștri și pentru însuflețirea noastră obștească, acea ce a fost odinioară prorocița Debora pentru poporul ei. A contribuit cu englezescă ei încredere foarte mult întru a menține până la finele răsboiului mondial speranța în succesul final. A fost un fel de înger păzitor al nostru. Falnică voastră națiune — prin puternicul sprijin acordat nouă în tot timpul răsboiului și după răsboiu — a contribuit mult la înfăptuirea celui mai mareț ideal din viața poporului român, adecă la întregirea pământului românesc în hotarele sale firești de azi.

Peste tot noi ne mândrim a avea o dinastie înrudită de-aproape cu glorioasa dinastie a falnicului Albion. Maj. Sa Regele Carol II este strănepotul marei voastre regine Victoria.

Am fi deci fericiți să vă putem oferi și noi — în schimbul darurilor voastre de până acum — daruri duhovnicești, din comoara bisericească milenară a țării noastre, care reprezintă un măreț trecut bisericesc și o sf. doctrină, fericit închiegată prin înțelepciunea inspirată de Duhul Sfânt, sfintelor sinoade ecumenice.

Inversând cuvintele Sf. Apostol Pavel, vă putem deci spune: *Dacă ați semănat la noi cele pământești, bucurosi vom fi să vreți acum să secerăți, în schimb, ale noastre cele duhovnicești (I Cor. IX, 11).*

Sântem cu toții deosebit de simțitori față de grelele probleme și de încricoșatele confuziuni, pe care le-a adus — în convoiul său de consecințe — răsboiul mondial.

Dacă interpretez bine tendința generală a sufletelor celor mai nobile din zilele noastre, cuvântul lor de ordine este pretutindeni: Inapoi, spre autenticile izvoare ale revelațiunii dumnezeești! Iar de altă parte toate popoarele creștine fac apel

la conlucrarea tuturor întru cultivarea sentimentelor de evangelică înfrățire și de sporiere a forțelor sufletești, spre o muncă de ușurare a vieții și de mulțumire a tuturor și întru delăturarea curentelor, ce ar împiedica ori zădărnică acest scop creștinesc și uman. Iară spre a mari forțele acestea spirituale ale popoarelor, mulți caută a se netezi calea revenirii la idealul unității sufletești a Creștinismului.

Ba în Anglia s'a făcut nu de mult un pas și mai îndrăsnet, care nouă — ortodoxilor — ne-a făcut cea mai bună impresie. Ne-am bucurat anume de hotărârea unanimă a celor 252 Episcopi anglicani, întruniti din toate continentele în conferința dela Lambeth din 1920: de a adresa un apel către toate popoarele creștine în chestia reunirii bisericilor, dorind reluarea discuțiunilor și încercărilor ce — durere — de atâtea-ori n'au dat rezultatul dorit.

In Biserică noastră ortodoxă acest apel este statornic, căci ea zilnic și la toate slujbele sale rituale — fie mari fie mici — ne îndeamnă mereu, ca pentru „sfintele lui Dumnezeu biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm“.

Fideli acestui creștinesc îndemn, noi Ro-

mânii suntem gata a resumă și prezentă
în toată curătenia ei apostolică doctrina
Bisericii noastre ortodoxe, lipsită de abu-
lerile și înnoirile, care au produs atâta des-
binare între confesiuni.

Noi ortodoxii am asistat cu inima sfâ-
șiată pe urma marelui conflict din timpul
reformațiunii lui Luther și a celorlalți frun-
tași ai acestei mișcări religioase. Si am
regretat totdeauna, că starea de umilință,
în care vremuri vitrege au confundat Bise-
rica ortodoxă în țările orientale, nu a în-
găduit a desvolta atunci acea activitate
misionară, care să îndemne și convingă pe
cei cuprinși de curentul reformațiunii reli-
gioase, ca — în starea lor de nemulțumire
față de abuzurile apusului creștin — să nu
confunde doctrina creștină cu greșalele oa-
menilor, ci să-și îndrepte privirile spre
vechea Biserică apostolică, cu care odinioară
toți creștinii formaseră: „una sfântă, ecu-
menică și apostolică biserică“. Aceasta era
Biserica ortodoxă a Răsăritului.

Față de această veche Biserică nu putea
avea nimeni nici o supărare. Revenirea la
această biserică ar fi cruțat multe frâmân-
tări și ar fi ocolit multe desbinări, mai
ales că Biserica ortodoxă — cu toată situa-

ția grea, în care au dus-o vitregele tim-puri — purta în modestia ei doctrina Bisericii lui Hristos, în toată curătenia și toată originalitatea ei apostolică,

Ceeace Ortodoxia n'a putut face atunci, ar fi bine a nu întrelăsa în viitor, oferind stindardul credinței sale ortodoxe apostolice, drept simbol, față de care popoarele reformațiunii religioase nu pot avea nici o ură, fiind semnul de creștinească împăciuire și apropiere. „In hoc signo vinces“. In acest semn și simbol, apropierea confesiunilor de Biserica ortodoxă trebuie să fie sufletește posibilă, căci în ea își află toți creștinii vechia vatră părintească, care nu i-a respins dela sânul ei cald. Biserica ortodoxă e mama Creștinismului. In jurul acestui stindard al vechii Biserici, care avea odinioară pe toți creștinii sub acoperământul învățăturilor ei, trebuie să credem posibil cu ajutorul Duhului Sfânt, ceeace tot mai consideră mulți ca o categorică și definitivă imposibilitate.

Dar adevăratul creștin nu poate părăsi ideea reunirii Bisericilor, căci s'ar abate dela învățătura Mântuitorului Hristos, că — precum unul este păstorul tuturor, — unul este capul tuturor, anume Hristos — așa și

turma sa trebue să devie iarăș una, reunită din toate cele răslețe.

Călăuzită de asemenea evangeliști gânduri și învățături, Biserica ortodoxă română și teologiei ei suntem frățește bucuroși să aflăm dorințele, întrebările și preocupările voastre bisericesti, fie cu privire la hirotoniri, fie cu privire la orice chestiuni religioase, privindu-le toate prin lumina înaltărabilei noastre doctrine, scoase din Sfânta Scriptură și din Sf. Tradițiune și cristalizată în hotărîrile sf. sinoade ecumenice și în scrisorile sf. noștri părinți și mari dascăli ai întregei creștinăți.

Teologii noștri se vor sili să arăta, că noi facem parte din familia creștină primară și suntem Biserica integrală, că suntem. Orientul ortodox, din care s'a revărsat spre Occident lumina Sfintei Evanghelii.

Ca în vechile castele din Anglia — cele pline de amintiri și de odoare seculare — noi păstrăm, în duhovnicești castele, comoriile intactei noastre mărturisiri creștine ortodoxe.

Avem venerabila și sacra Tradiție milenară. Avem cele șapte Taine, lăsate nouă de Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Avem cultul preasfintei, curatei, de

Dumnezeu Născătoarei și pururea Fecioarei Maria. Avem venerația sfinților eroi ai lui Hristos și a glorioaselor lor moaște...

Și mai presus de toate, avem dumnezeiasca Liturghie, adică dumnezeiasca Euharistie — instituită de Domnul, în seara cea din urmă a petrecerii Sale între noi și reactualizând prin mijlocirea sfintei preoții, până la Parusia Domnului, Jertfa de pe Golgotha.

Am avut în ultimile 2 decenii fericite și repetite ocazii a auzi din gura unor distinși teologi anglicani cari ne-au cercetat, expuneri doctrinare, cari tind a se apropiă de doctrina ortodoxiei indicată mai sus. Și mai ales dela răsboiu încoace Biserica anglicană și-a manifestat adeseori dorința vie a se apropiă tot mai mult de Biserica ortodoxă. Biserica română este gata a ușura delegațiilor privirea clară în vîstierul doctrinei noastre pravoslavnice.

Și ne vom considera foarte mulțumiți, dacă ajutorul lui Dumnezeu și a de viață făcătorului său Sf. Duh — va mijloci orice pas de apropiere către sfânta noastră Ortodoxie, fixată pentru toate timpurile ca un puternic stâlp de stabilitate, de siguranță și de unitate. Orice pas în această

direcție trebuie să fie binevenit și salutat cu bucurie, — și până când planurile ne-pătrunse ale providenței dumnezești vor face, ca Biserica să adune și împreune întreaga omenire într'un trup, în trupul lui Hristos; și forța centrală a acestei universalități să fie Sf. Euharistie, care este însuși Hristos.

Dealtă parte din atingerea noastră nemijlocită și din discuțiile directe și sistematice, noi sperăm a cunoaște mai deaproape viața Voastră bisericescă, practicile ei și gândurile voastre de fruntași ai bisericii anglicane.

Cu aceste gânduri salut sosirea în România a onoratei delegațiuni anglicane, mulțumind Venerabilului arhiepiscop Cosmo al Angliei și primat al comunităților anglicane din întreaga lume pentru onoarea, ce ne face prin trimiterea ei; ceeace va contribui la menținerea și întărirea bunelor raporturi dintre cele 2 biserici și prin ele dintre țările noastre. Si doresc, ca în chestiile ce o preocupă, să găsească — împreună cu teologii români, valoroșii mei consilieri — astfel de proiecte de soluții, cari — în conformitate cu trecutul canonic al Bisericii noastre — să poată deveni soluții ecumenice

prin aprobarea unanimă a tuturor Bisericielor ortodoxe.

In orice caz cunoașterea reciprocă și prezentarea orală a doctrinei noastre numai de folos poate fi în scopul urmărit, contribuind la clarificarea convingerilor pentru toți aceia, cari țintesc a împlini porunca apostolului neamurilor, când ne zice: „Să păziți unirea spiritului întru legătura păcii“ (Efes. IV, 3).

Cu aceste cuvinte declar deschisă conferința delegațiunilor engleze și române și le doresc succes, ca să fie pentru noi un pas puternic de doctrinară apropiere și un îndemn de apropiere în spiritul iubirii evanghelice și între alte Biserici și să nu odihnească, până când creștinătatea nu va realiza supremul ideal: Unitatea de credință prin cuminecarea din acelaș potir al Sfintei Euharistii.

